

Església en ruïnes. Salvassòria.

Vega de Sant Pere del Moll.

viatge arribarem al Mas de Serrapio, on solen haver uns animals solts que ens fan tanta temor com nosaltres a ells, però ens donarem coratge d'uns als altres i seguirem per a tornar a entrar a la rambla de la Valltorta, que ací es diu de la Morellana. La grava solta del seu llit dificulta el pas, que ja comença a no ser tant fresc com al principi. En els roures i carrasques que hi ha en la ribera dormen alguns tudóns, que espantats pel soroll del nostre caminar, salten a volar. Després, passant per baix del Mas de Montfort aplegarem a Catí a les cinc i mitja o les sis del matí. Ací ens esperen els que havien eixit per la vesprada i, tots junts, reprendrem la marxa fins a l'Avellà on farem un bon trago d'aigua i esmorzarem.

Els carrascars dominen el paisatge i per dins d'ells arribarem al Mas de Salvassòria on hi ha, encara que en ruïnes com el mas, una església romànica, signe dels seus dies més esplendorosos quan, per l'assegador que passa per ací, baixaven les raberes d'ovelles que es dirigien a les terres més baixes en hivern o bé als ports de Vinaròs i Benicarló on es comerciava molt amb la llana. Per aquest motiu té una font en un pujat abeurador i uns xops amb bora ombra que podem aprofitar per a refrescar-nos. Més amunt ens esperarà la Llèqua, un altre mas que anava per a poble i actualment sols

La Llèqua.

Aplegant a Morella.

viuen en una casa. Pareix com si s'hagués quedat dormit en un altre temps i es negara a evolucionar. També té una església, però esta encara està en peu i es celebra missa dues o tres voltes a l'any.

Tots estarem cansats, el sol comença a escalfar de valent i tenim que aplegar a Morella. No tenim cotxe, ni autobús, sols tenim el camí, les espartenyas i la nostra força de voluntat per a seguir endavant. Al cap ens vindran mil pensaments. Ens donarem compte de que la naturalesa no ens pertany, si no que nosaltres li pertanyem a ella. Aquestes circumstàncies fan que, més que fer de turistes i contemplar els paratges que ens envolten, ens sentim formar part d'ells, com la carrasca, el romani o els ocells.

Mireu, Morella! Estem al Mas de Monsiacre, a 1.250 metres d'altura. Davant de nosaltres les valls sembrades de blat i ordi de Sant Pere del Moll. Al fons, rodejada per les seues muralles i culminada pel seu castell, es veu Morella. Tal volta, poques vegades ens alegrarem tant de veure-la. Un poc més d'esforç i estarem allí, dinant i compartint impressions amb els qui han pujat en bicicleta. El camí es llarg, el cansament es deixa sentir per tot el cos, però l'ànima acaba plena de noves sensacions i l'experiència val la pena.

JUANJO